

Милан Вучићевић

ВЕЖБЕ, ОБРИСИ

ЛЕТЊИ ЗАПИСИ

*давна доколица, село:
џкање џокова свесџи*

ноћ... комадићи сапуна и посувраћено мирни
поглед изнад тамног бетонског корита и пумпе...
ветрић

сребрнасто шикнуле крошње дуж пута

прашина, шине
и простори који не ужасавају

*о џеску, џаласима и њиховим џразним
џоїледима...*

*(знам, наравно,
да ћу на крају
и ја добиџи своје,
џо заслужи*

*кроз вучије
и воловске*

жиле
сјајнуле
њиховим душама...

и да што неће бити иризор
бистрих тачкица које
ишхују овим стаклом)

јласовима које чујем

у тојлу тоноћ
кроз сељење
сна у речи
о мору

и варницама
неке јладније
и дирнутије
свесни...

сунчев занат довршиши...

овом вајром на обали, на пример, док описује изнурене
арјонауше како последњим рујем крвојока
злајно руно својих мртвих слуше...

о јозно,
без јорчине,
јесмом
насуканим
осијацима
и јаласима

кушаним
бојовима...

и полураспаднути комад хлеба који опазих
поред својих стопала, како лагано

плута рубом плићака...
потом, понесен, покушавам да замислим
древну бербу маслина, док погледом освајам
сеновито приобаље, стишан, окрзнут присном
видљивошћу

до колена у сребрнастим таласима,
одблесцима текста који се, иако на измаку
снаге, боре за
благо благо благо
праћакање космоса у таласима овог света...

СЕЋАЊЕ

*иосмаирам оца (унуиар нове црџице) како
ми доноси чај... људескару која се лајано
ирейвара у иихої, сјорої, сјађеної љускара...*

предложих да скратимо пут и прођемо између
стрњишта... за млад месец изнад брегова он
рече: погледај, као да се сломио... снажније
загрлих његово крупно топло тело мислећи
о светлинастим расплетима синова и синова...
потом, стиснутих усана, покушавам да не
мислим ни на шта...

док сам себи све снажније стежем прсте
наметну се недавно путовање

*у зајушљивом ауиобусу, на иолеђини иек
куйљене фоџоїрафије манасиира сраслої
са сїенама и небом, зайисујем: нулїо
сїроїи Осїрої... и срам саїласни*

ирайици, ирайласни...

потом се, замишљено трљајући дланове,
присећам како из једног изненада пуклог

цака брашна, на блатњави точак очевог
бицикла, клизи оштра тиха стрма белина...

ПОВОДОМ ДАВНИХ ОЧИЈУ

*йошио су јој ласером њривремено залечили
кајиларе у левом оку, мајка и ја, руку њог
руку, њролазимо кроз осунчани снежни
иарк у Врњачкој бањи...*

нахерени тенк и неколико дотрајалих топова
који се распадају на бетонском полигону... ту, поред,
наш заставник је – одједном прекинувши
предавање о хемијском оружју, гледајући нас
и тужно и надмоћно – испричао следеће:
о капљици сарина коју је убацио у око
с в о м вучјаку чију је (заборавио сам коју)
ногу захватила гангрена...

завладала је непријатна тишина...
резервни поручник до мене се тргну
и рече да би и он желео т о да види...
у ствари и не бих, не... а ти... да ли му
ишта верујеш... десетак минута касније
кренули смо на ново занимање. следећа
радна тачка налазила се у шумици
која се простирала све до жичане ограде...

у даљини, назирала се црвена мрља
која се лагано кретала кроз валовити
омамно златасти усев...